

Posudek bakalářské práce Michaely Bobkové
Motivy v povídkách zo zbierky Oči modrého psa od Gabriela Garcíi Márqueza

Diplomová práce se zaměřila na rané povídky Kolumbijce Garcíi Márqueze a na jejich komparaci s jeho pozdějším dílem. Text se skládá ze tří částí, s výrazně vzestupnou kvalitou.

První kontextová část, věnovaná biografii autora a žánru povídky, působí ještě poněkud nejistě. Avšak druhá část, interpretace povídek ze sbírky *Oči modrého psa*, nabývá na soustředěnosti a je zvládnuta velmi dobře. Úspěch je dán už výběrem pěti motivů – sen, smrt, strach, příroda, láska – podstatných pro vidění světa v těchto povídkách a také pro pozdější dílo Garcíi Márqueze. Ještě o rovinu výše – pojetím i úrovní výkladu – se dostává třetí část diplomové práce, v níž Michaela Bobková srovnává tematické pojetí raných povídek s pozdější novelou Garcíi Márqueze *Kronika ohlášené smrti* (1981). Srovnat právě tato dvě díla ze vzdálených období, na první pohled značně různá, je originální nápad. Autorka zde projevila komparatistický talent sledovat jak různost, tak jednotu. A ukázat obě díla v ostřejším světle.

Promyšleně přitom propojuje hledisko vývojové a interpretační. Z diachronního hlediska se bakalářská práce dobře vyrovnává s faktem, že Gabriel Garcíi Márquez sám své povídky z počátku padesátých let publikoval pouze časopisecky a že knižně vyšly až v roce 1972 pod vlivem jeho světové proslulosti jako autora románu *Sto roků samoty* (1967). Michaela Bobková průkazně dokládá, že rané povídky byly přípravnou fází, v níž ovšem krystalizují stálá témata a narativní postupy Garcíi Márqueze. Cenné jsou proto pasáže analyzující vyvržení techniky psaní (dialogy, humor, čas, prostor), jímž se *Kronika ohlášené smrti* vývojově liší od povídek psaných o třicet let dříve.

Společný styl, příznačný pro vývoj celého díla kolumbijského prozaika, spatřuje autorka v mísení fantastického či snového se světem každodennosti. To je v případě novely *Kronika ohlášené smrti*, věcně registrující chronologii „ohlášené smrti“ (atmosféry a příprav zavraždění údajného svůdce nevěsty kvůli rodinné cti), diskutabilní. Dá se říct, že se studentka originálně zapojuje do diskuse (jakkoli nad ní v bakalářské práci pochopitelně nemá nadhled), a to argumentem o přítomnosti „magického realismu“ v novele v podobě nadsázky a některých dílčích motivů. K obhajobě by ještě mohla zvážit, jaký význam má pro žánr a styl novely název *Kronika*.

V synchronní rovině interpretace děl Garcíi Márqueze považuji za zvláště důležitý zřetel k autorovu „vidění světa“. M. Bobková se vyhnula nebezpečí, kdy sledování vybraných motivů napříč texty vede v závěrečných pracích často jen k výčtům různých variant izolovaných motivů. Má smysl pro interpretaci symbolického významu sledovaných motivů (mj. zajímavé pasáže o dvojníkoví) a pro jejich vzájemné propojování. Zejména výstižně spojuje téma smrti a snu v povídkách jako součást cyklického pojetí času a jako propojení života a smrti ve dvou formách existence (s. 30). V novele pak autorka vystihuje posun k vidění smrti více z hlediska společenské konvence a mentality.

Výklad je psán kultivovaným slovenským jazykem, se zažitou terminologií. Zvláště cenné je průběžné shrnování dílčích závěrů. Autorka dobře zvládá práci s odbornou literaturou. Pečlivý je překladů citátů. Redakční nedostatky se vyskytují v interpunkci; jistý finální chvat je patrný bibliografii (zdvojení některých názvů). Lokalizace *Kroniky ohlášené smrti* do města Sucre je patrně biografickou projekcí, dějištěm novely je bezejmenné městečko (el pueblo).

Práce Michaely Bobkové splňuje nároky na bakalářskou práci. Doporučuji ji k obhajobě a navrhuji, aby byla hodnocena jako výborná.

Prof. Anna Housková
oponentka

2. června 2021